

[Heick.]

andre unge — det synspunkt kan jeg i høj grad slutte mig til — og at man må tage hensyn til den almindelige stilling her i landet — det vil jeg også understrege. Da vi drøftede lovforslaget for 3 år siden, var vi meget villige til at komme ind på dækningsspørgsmålet. Jeg tror endda, at den højtærede undervisningsminister dengang havde den opfattelse, at når man ville have en forhøjelse af udgifterne, skulle man samtidig kunne anvise dækning derfor. Det har ikke været inddraget i debatten, men jeg vil blot understrege det, for det kan godt være, at jeg er den eneste, der har været inde på den tankegang i første omgang. Jeg vil understrege, at den side af sagen er også vigtig: at vi ser på, hvorfra midlerne skal skaffes. Der er kun skatteydernes lommer at tage dem fra.

Hvidberg: Jeg må tilstå, at jeg var en del forbløffet over indledningen i den højtærede ministers svar. Ministeren talte om de titusinder af andre unge, vi dog må have i tankerne, de unge, som ikke får nogen hjælp, som må kæmpe sig frem ude i erhvervslivet, og han sagde, at der må være en vis lighed — ministerens tone var næsten polemisk. Må jeg spørge: hvem polemiserer ministeren imod? Det må jo være mod sig selv. Vi andre står her og anbefaler princippet i lovforslaget og vil prøve at gøre det så godt som muligt, og så kommer der en røst, der siger: tænk dog på de andre! Hvorfor skulle det drages ind i sagen? Det er de unge, der er under uddannelse, som lovforslaget beskæftiger sig med; det er derfor dem, vi taler om, ikke om dem ude i erhvervslivet. Og man må være klar over, at mange, der går ud i erhvervslivet, får meget tidligt en indtægt og kan stifte hjem, medens de studerende først kan klare sig på et senere tidspunkt. Man kan ikke behandle alle disse titusinder, som ministeren taler om, som en forskelsløs enhed, en hel gruppe, der er skudt til side til fordel for de mennesker, der skal have

en uddannelse. Jeg synes ikke, det er nogen heldig måde at udtrykke sig på. De titusinder er ikke én gruppe, det er mange forskellige grupper, og her taler vi om de uddannelsessøgende.

Den højtærede minister benægter, at studentereksamen bliver forringet efter de foreliggende skolelovsforslag. Ministeren hævder, at studentereksamens lødighed opretholdes, den anfægtes ikke, bliver ikke forringet, men at det er mig, der ikke har fulgt med, som har sovet i disse uger og ikke har anelse om, hvad der er sket. (*Undervisningsministeren* [Jørgen Jørgensen]: Det sagde jeg ikke!). Jeg har fulgt overordentlig godt med. Jeg er vidende om, at så at sige alle gymnasiekyndige mennesker er enige om, at de love, som der foreligger forslag til, vil forringe studentereksamen — hvad enhver, der læser lovsforslagene igennem, vil give mig ret i — med de foreslåede 6. og 7. klasser og 1. og 2. realklasser. Og tænk så på dem, der skal uddanne sig i de humanistiske fag, de gammelsproglige. De er tvunget til at begynde deres gymnasieuddannelse i 1. gymnasieklasse med latin, græsk og fransk. Jeg har altid hørt, at man ikke på én gang i et semester kan begynde på to sprog, det har mine lærere altid sagt til mig. Det er ganske givet, at de får en meget forringet uddannelse i de tre år. Enten kan de magte den, og så bliver de overanstrengt, eller også kan de ikke magte den, og så får de en forringet uddannelse og må begynde at læse græsk og latin på universitetet. Jeg vil derfor gerne tilbagevise udtalelsen om, at studentereksamen ikke forringes. Det var berettiget, når jeg fremførte det, hvad jeg for øvrigt blev tilskyndet til af det ærede medlem hr. Per Hækkerups udtalelser.

Undervisningsministeren (Jørgen Jørgensen): Jeg ved ikke, om jeg må forstå det ærede medlem hr. Hvidberg på den måde, at det ærede medlem og hans parti er villige til at gå med til betydelig højere beløb, end der her er foreslået. Det ville have